

Swingeriet gav en koncert med den vokale swingmusik i centrum

Efter en hyggelig julefrokost med god stemning i salen fik vi en koncert med sangeren Pino Bentsen og kvintetten "Swingeriet", der spillede vokalnumre fra swingtiden, hvor Bing Crosby, Nat King Cole og Frank Sinatra var de store navne. Denne aften var det Pino Bentsen, der var i front, ikklædt sort hat, hvidprikket skjorte, sorte bukser og røde sneakers. Hans gode, fyldige og jazzede stemme, kom virkelig til sin ret i koncertsalen med den gode akustik. Han blev bakket op af nogle velspillende musikere: orkesterlederen og pianisten Inge Andersen, tenorsaxofonisten Niels Oldin, guitaristen Claus Boysen, kontrabassisten Niels Wilhelm Knudsen og trommeslageren Hasse Tang.

I forbindelse med første nummer justerede man lyden, så alle instrumenter tydeligt kunne høres og var fint afstemte efter hinanden, hvilket prægede lydbilledet også bagerst i salen gennem hele koncerten. Det første nummer "I Can't give You Anything but Love" var et godt eksempel på velsmurt vokaljazz fra swingtiden flot sunget af Pino Bentsen.

Derefter fulgte "Dream a Little Dream of Me" også smukt sunget af Pino, her med fine soli fra Niels Oldin på tenorsaxofonen og fra Inge Andersen, som havde "gemt" sig bag klaveret, hvilket dog ikke forhindrede hendes inspirerende improvisationer i at nå ud til publikum i salen.

Så introducerede Pino næste nummer på sin afslappede og underholdende måde. Det var det kendte Fats Waller- nummer "Ain't Misbehavin" fra 1929. Med fine fabulerende improvisationer fra saxofonen, guitareren og pianoet. Bifald fra salen.

Så fulgte "After the Rain Comes Sunshine" fra 1946, endnu engang med Pinos jazzede stemme og med inspirerende soli fra guitar og saxofon, hertil elegant trommespil fra Hasse Tang med overraskende forskellige klanglige udtryk. Endnu flere bifald fra salen.

"Georgia on my Mind" blev sunget på aller bedste vis med et flot akkompagnement fra orkestret og ikke mindst en fornem pianosolo fra orkesterlederen. Det blev efterfulgt af "I am beginning to See the Light" - et Ellington-nummer fra 1940, som blev kendt i en version med Ella Fitzgerald. Her i en meget rytmisk udgave, hvor alle spillede smukt op til Pinos sang. Hertil spændende chase mellem piano og guitar, hvor vi i salen tænkte: "Hvad mon de nu finder på?" Stort bifald inden vi gik til pausen med kaffe og den altid gode kage.

Første nummer efter pausen var Sinatra-sangen "Fly Me to the Moon" fra 1964, en rigtig "croonersang" flot sunget af Pino, og derefter "My Funny Valentine", som blev introduceret af Pino med et glimt i øjet: "Det bliver meget smukt, tag lige en klud frem, så I kan tørre øjnene" Hvorefter vi fik en følsom udgave med melodisk akustisk guitar, soft saxofon og pianoimprovisationer nærmest som et stykke klassisk musik. Super – dog uden tårer.

Så fulgte det gamle Otto Brandenburg-nummer "To lys på et bord" fra 1960. Her i en swingende jazzificeret udgave, der virkelig faldt i publikums smag, hvorfor mange i salen sang med. Taktfast bifald.

"The Lady is a Tramp" var præget af super guitarstil afløst af passager med spændende og overraskende chase mellem saxofon og guitar og senere mellem piano og guitar.

Herefter "The Girl from Ipanema" – et nummer for latin-lovers, som Pino sagde. Et roligt og melankolsk nummer blandt andet med en fornem og melodios bassolo fra Niels Wilhelm. Flot, flot.

Efter anden pause, hvor man fandt vinderne af aftenens lotteri, hørte vi to julesange: den rolige "Christmas Song" fra 1945 med smukke improvisationer på den akustiske guitar og spændstigt diskret trommespil med whiskers. Bifald.

Den blev efterfulgt af "Santa Claus is coming to Town" – her i en flot jazzudgave med swingende tenorsax og inciterende trommer fra Hasse.

Så fik vi det gamle Nat King Cole- nummer fra 1965, "LOVE", - et rigtigt swingnummer, hvor jeg vil fremhæve endnu en fornemt swingende bassolo fra Niels Wilhelm, mens de øvrige musikere blot knipsede med fingrene hertil, hvilket gav en god musikalsk effekt. Bifald fra publikum.

"Blue Moon" blev indledt af Pino kun med Inges pianoakkompagnement. Herefter supplerede de øvrige musikere. Der skal en god sanger med en god stemme til at løfte et banalt sangnummer op til at blive et spændende jazznummer – det kan Pino. Hertil en eksotisk og udfordrende guitarsolo fra Claus. Flot.

Koncertens sidste nummer var "Sway with Me" fra Vild med Dans. Her vil jeg fremhæve en vild trommesolo fra Hasse umiddelbart efterfulgt af et meget afdæmpet akkompagnement med whiskers til Niels Wilhelms kontrabassolo. Et spændende rytmisk nummer.

Til slut takkede Finn Amorsen orkestret for en fin koncert og forærede samtidig en minitromme fremstillet af hans svigerdatter til trommebyggeren Hasse Tang som en lille erindringsgave. Inge Andersen tog herefter ordet og takkede Finn for indbydelsen og sendte en særlig tak til det meget lydhøre publikum, som gennem hele koncerten havde honoreret de mange soli med spontan applaus.

Som ekstranummer fik vi "As Time goes Bye" – endnu et Frank Sinatra-nummer, følsomt sunget af Pino.

Så alt i alt en koncert med vokale swingnumre krydret med enkelte julenumre. En koncert, som faldt i publikums smag og som etablerede en usædvanlig god "connection" mellem publikum og musikere gennem hele koncerten.

Endnu et fint arrangement i SeaSide Jazzclub med musik fra en genre fra et af jazzens mange hjørner.

Mogens Lerbech